

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.759 van 5 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Voogd: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2008 houdende de weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op 2 september 1993 te Talwandi Daddian en de Indiase nationaliteit te hebben.

Uit het Eurodac-rapport blijkt dat verzoeker op 16 april 2007 in Nederland asiel heeft aangevraagd.

Verzoeker komt op 8 december 2007 naar België en vraagt op 10 december 2007 asiel aan in het Belgische Rijk.

Aan verzoeker wordt, als niet begeleide minderjarige vreemdeling, een voogd toegekend.

Op 8 september 2008 wordt verzoeker gehoord.

Op 15 april 2008 doet de Dienst Vreemdelingenzaken een terugnameverzoek ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten. Op 21 april 2008 wordt het terugnameverzoek door de Nederlandse autoriteiten ingewilligd.

Op 7 oktober 2008 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt.

*“(…)
grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd*

*aan de persoon die verklaart te heten(…)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan (2) de Nederlandse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 4^o5 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft op 16/04/2007 in Nederland een asielaanvraag ingediend en de Nederlandse overheid heeft op datum van 21/04/2008 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon in afwachting van de afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaart dat de smokkelaar hem naar België bracht maar en dat hijzelf (betrokkene) van niets wist.

Betrokkene ontkent in Nederland asiel aangevraagd te hebben maar er is een hit eurodac resultaat dat het tegendeel bewijst.

Betrokkene ontkent tevens in zijn interview dd 8/4/2008 dat zijn vingerafdrukken ergens genomen werden. Betrokkene verklaart dat hij samen met de smokkelaar India verliet in februari-maart 2007 en dat ze samen het vliegtuig namen naar een onbekend land. Vandaar uit reisden ze verder te voet en per vrachtwagen naar België. Betrokkene verklaart op 8/12/2007 in België te zijn aangekomen en op 10/12/2007 te Brussel asiel aangevraagd te hebben.

Betrokkene geeft wel toe samen met de smokkelaar in een ander land verbleven te hebben maar niet te weten in welk land dat was.

Betrokkene verklaart in zijn interview dd 8/4/2008 geen familieleden in België of Europa te hebben. Betrokkene verklaart dat zijn ouders en zus in India verblijven. De verblijfplaats van zijn broer is voor betrokkene onbekend. Dit wijst erop dat er geen contact is met de broer van betrokkene. Verder kan hieruit geconcludeerd worden dat betrokkene van geen enkel in België verblijvend familielid afhankelijk is. Zoniet zou betrokkene de vermeende familieband reeds aangetoond hebben.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Betrokkene verklaart soms problemen te hebben met zijn neus maar legt hiervan geen enkel medische attest voor dat bewijst dat hij voor dit probleem medische verzorging specifiek in België medische verzorging dient te genieten of dat dit hem verhindert te reizen.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg zal betrokkene worden overgedragen aan de bevoegde(4) de Nederlandse autoriteiten.

(…)”

Op 7 oktober 2008 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel tot terugbrenging genomen, gericht aan verzoekers voogd.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de redelijke termijn, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 12 en 29 van het Internationaal Verdrag over de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna verkort Kinderrechtenverdrag), van overweging 14 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna verkort Richtlijn 2005/85/EG) en van de artikelen 3, tweede lid, artikel 17 en artikel 19 van de verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort Verordening 343/2003/EG).

Verzoeker stelt in **de eerste twee onderdelen** van zijn middel dat hij op 10 december 2007 een asielaanvraag in België heeft ingediend, dat de bestreden beslissing vermeldt dat de Nederlandse autoriteiten op datum van 21 april 2008 reeds lieten weten akkoord te zijn met de overname, doch dat het evenwel duurt tot 7 oktober 2008 om aan verzoeker te laten weten dat zijn asielprocedure in Nederland dient te lopen. Verzoeker stelt dat de **redelijke termijn** dan ook geschonden werd. Tevens voert hij de schending aan van **artikel 19, 4 van de Verordening 343/2003/EG**. Overeenkomstig dit artikel dient de verzoeker binnen de zes maanden nadat de Nederlandse autoriteiten akkoord waren met de overname, te worden overgedragen. Op 21 april 2008 lieten de Nederlandse autoriteiten weten akkoord te zijn, doch zijn overdracht werd tot op heden niet uitgevoerd. Verzoeker meent dat gezien deze verdragsbepaling geschonden is, de Belgische overheid wel degelijk bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Eerstens dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich vergist in zijn verwijzing naar artikel 19.4 van de Verordening 343/2003/EG, daar het een terugname en geen overname van verzoeker betreft en deze wordt geregeld door artikel 20 van de Verordening 343/2003/EG.

Artikel 20, eerste lid, d & e van de Verordening 343/2003/EG stelt het volgende:

- « d) Een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

- e) De verzoekende lidstaat stelt de asielzoeker in kennis van de beslissing betreffende de terugname door de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld op welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt.

De verzoekende lidstaat verstrekt de asielzoeker zo nodig een doorlaatbewijs overeenkomstig het volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure goedgekeurde model.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de asielzoeker is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld. »

Artikel 20, tweede lid van de Verordening 343/2003/EG stelt dat :

- « 2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt. »

Uit het administratief dossier blijkt dat de Nederlandse autoriteiten op 21 april 2008 instemden met het terugnameverzoek en dat deze beslissing per post op 7 oktober 2008 aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Artikel 20 voorziet enkel in een termijn voor de overdracht van de asielzoeker, doch stelt geen termijn vast waarbinnen de beslissing tot vaststelling van de verantwoordelijke staat dient te worden ter kennis gebracht. De kennisgeving van de beslissing heeft vijf maanden op zich laten wachten, doch gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker twee maal werd opgeroepen en de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 oktober 2008 een brief opstelde waarin zij vaststelde dat "verzoeker verdwenen" is, is het niet kennelijk onredelijk dat de beslissing slechts op 7 oktober 2008 ter post aan verzoeker werd overgemaakt en werd de redelijke termijn niet geschonden. Waar verzoeker stelt dat de overdracht niet binnen de 6 maanden sinds de aanvaarding door Nederland werd uitgevoerd, daar deze tot op heden nog steeds niet is gebeurd en België bijgevolg verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, stelt de Raad vast dat uit artikel 20 van de Verordening 343/2003/EG weliswaar blijkt dat de overdracht diende te gebeuren binnen de 6 maand na de aanvaarding van het terugnameverzoek door Nederland, doch dat deze termijn verlengd kan worden met 18 maanden indien verzoeker onderduikt. Uit het administratief blijkt dat verweerder Nederland in kennis heeft gesteld dat verzoeker volgens hun informatie zou zijn 'verdwenen'. Bijgevolg kan de verlengde termijn van 18 maanden worden toegepast voor de overdracht. Gezien de terugname op 21 april 2008 werd aanvaard, heeft verweerder tot 21 april 2010 de tijd om verzoeker over te dragen, zonder dat artikel 20 van de Verordening 343/2003/EG wordt geschonden. Een schending van de redelijke termijn noch van artikel 20.4 wordt aangetoond.

In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van **artikel 17 van de Verordening (EG) nr. 343/2003** van de Raad dd. 18 februari 2003.

Verzoeker stelt dat de Belgische overheid binnen de drie maanden na de aanvraag tot asiel in België, zijnde drie maanden van 10 december 2007, aan Nederland diende te vragen om de verantwoordelijkheid van het asioldossier over te nemen. Volgens de gegevens van verzoeker is dit niet gebeurd. Verzoeker meent dat gezien deze verdragsbepaling geschonden is, de Belgische overheid wel degelijk bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Uit hoofdstuk V van de Verordening 343/2003/EG blijkt duidelijk dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen een overname en een terugname. Uit de artikelen 4, lid 5 en 16, eerste lid, sub c van de Verordening 343/2003/EG blijkt dat het om een terugname en niet om een overname gaat in het geval dat een vreemdeling nadat hij in een lidstaat een asielaanvraag heeft ingediend, zich begeeft naar een andere lidstaat alwaar hij opnieuw een asielverzoek indient. In casu gaat het dus om een terugname daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds een eerdere asielaanvraag heeft ingediend op 16 april 2007, zich momenteel in België ophoudt en hier op 10 december 2007 opnieuw een asielverzoek heeft ingediend. Bijgevolg zijn de artikelen met betrekking tot de terugname van toepassing.

Artikel 16, eerste lid, sub c van de Verordening 343/2003/EG bepaalt:

- “1. De lidstaat die krachtens deze verordeningen verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:
1. (...)
 2. c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

Artikel 4, vijfde lid van de Verordening 343/2003/EG bepaalt:

“De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is.

Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel. “

Artikel 20 van de Verordening 343/2003/EG bepaalt:

- “1. De in artikelen 4, lid 5, en artikel 16, lid 1, onder c), d) en e) bedoelde terugname van asielzoekers geschiedt overeenkomstig de volgende bepalingen:
- a) het terugname verzoek dient gegevens te bevatten op grond waarvan de aangezochte lidstaat kan nagaan of hij verantwoordelijk is.
 - b) De voor terugname aangezochte lidstaat is verplicht de gegevens te verifiëren en op het verzoek te antwoorden, en wel zo spoedig mogelijk en onder geen beding later dan één maand nadat het aan hem is voorgelegd. Wanneer het verzoek is gebaseerd op uit het Eurodac-systeem verkregen gegevens, wordt deze termijn teruggebracht tot twee weken. (...)

Uit het administratief dossier blijkt ook duidelijk dat de Belgische autoriteit op 15 april 2008 een terugnameverzoek heeft gericht aan Nederland, op grond van artikel 16, lid 1, sub c van de Verordening 343/2003/EG en geen overnameverzoek. Nederland heeft het terugnameverzoek aanvaard op grond van artikel 4, vijfde lid van de Verordening 343/2003/EG.

Waar verzoeker terecht stelt dat artikel 17 van de Verordening 343/2003/EG in een termijn van 3 maanden voorziet om een verzoek tot overname te richten aan de verantwoordelijke lidstaat en België de verantwoordelijke lidstaat wordt voor de behandeling van het asielverzoek indien deze termijn overschreden wordt, dient de Raad aldus vast te stellen dat het in casu om een terugnameverzoek gaat, waarvan de voorwaarden worden vastgesteld door artikel 20 van de verordening nr. 343/2003. Artikel 20 van de Verordening 343/2003/EG voorziet voor de lidstaat die het terugnameverzoek doet, geen termijn waarbinnen dit verzoek dient te gebeuren. Wel preciseert artikel 4, vijfde lid van de Verordening dat:

“de lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is. Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel. “

Bijgevolg heeft het feit dat België zijn terugnameverzoek niet binnen de drie maanden heeft gericht aan Nederland enkel tot gevolg dat Nederland niet verplicht is om het terugnameverzoek te aanvaarden, doch dit wel kan aanvaarden. Gelet op de aanvaarding van de Nederlandse overheid van het terugnameverzoek op 21 april 2008, neemt Nederland de verantwoordelijkheid op zich om het asielverzoek verder te behandelen. Een schending van de termijn van artikel 17 van de Verordening 343/2003/EG wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker voert in een **vierde onderdeel** aan dat de **motivering** van de bestreden beslissing gebrekkig en niet afdoende is. Bij het nemen van de bestreden beslissing dient de Belgische overheid de principes vervat in het Kinderrechtenverdrag en alle andere verdragen toe te passen. Hij wijst er op dat één van deze principes is "*dat de belangen van het kind de eerste overweging dienen te zijn*" en dat dit principe is vervat in overweging **14 van de Richtlijn 2005/85/EG** en in het Kinderrechtenverdrag, meer specifiek **artikel 3 van dit Verdrag**. Kinderen zijn autonome dragers van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten. Zij kunnen derhalve schendingen van het Kinderrechtenverdrag inroepen. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de Belgische overheid de belangen van de minderjarige als eerste in overweging nam. Integendeel, het vermeldt in de bestreden beslissing zelfs niet dat de verzoeker een minderjarige is.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat verweerder in zijn motivering zowel de feitelijke als de juridische overwegingen vermeldt op basis waarvan hij de beslissing heeft genomen en dat deze als afdoende dienen te worden beschouwd. Verweerder heeft in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de Nederlandse autoriteiten hebben ingestemd met de terugname van verzoeker in afwachting van de afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek en dat verweerder van mening is dat verzoeker geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden. Wat dit laatste betreft, wordt verder geduïd dat verweerder deze mening is toegedaan omdat betrokkene verklaart geen familieleden in België of Europa te hebben. Hij verklaart dat zijn ouders en zus in India verblijven en dat de verblijfplaats van zijn broer voor hem onbekend is, waaruit verweerder afleidt dat verzoeker van geen enkel in België verblijvend familielid afhankelijk is. Verder verklaart verzoeker in goede gezondheid te verkeren. Uit deze elementen concludeert verweerder dat er geen concrete basis is om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van de artikelen 3, §2 of artikel 15 van de Verordening 343/2003/EG. Verzoeker heeft kennis kunnen nemen van deze motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De Raad stelt vast dat deze motieven duidelijk zijn wat de inhoud ervan betreft en verzoeker in staat stellen zich hiertegen te verweren met de middelen waarover hij meent te beschikken. Ook met betrekking tot het hoger belang van het kind waar verzoeker naar verwijst, kan uit de motivering worden afgeleid dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden, daar verweerder stelt dat er geen concrete basis is om op grond van artikel 15 van de Verordening 343/2003/EG de asielaanvraag in België te behandelen. Artikel 15 van de Verordening 343/2003/EG voorziet onder meer dat indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is, die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is. Uit de motivering blijkt duidelijk dat verweerder wel

degelijk is nagegaan of er andere familieleden of andere redenen zijn die in het hoger belang van het kind erom vragen dat België de asielaanvraag zou behandelen doch heeft geconcludeerd dat er geen zulke redenen aanwezig zijn. Verzoeker heeft ook nooit aangegeven om welke redenen hij zijn asielaanvraag dan wel door België behandeld wil zien. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar de goede band met zijn voogd dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit nooit eerder heeft aangehaald zodat de Dienst Vreemdelingenzaken hier ook niet diende over te motiveren.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van de overweging 14 van de richtlijn 2005/85/EG, dient er op te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (Lenaerts, K. en Van Nuffel, P, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nr. 17-048 en 17-124). De Raad stelt vast dat overweging 14 van de richtlijn 2005/85/EG slechts een plicht omvat voor de lidstaten om voor alleenstaande minderjarigen specifieke procedurele waarborgen vast te leggen waarbij in eerste instantie de belangen van het kind in overweging moeten worden genomen. Deze bepaling kan evenwel niet worden beschouwd als een bepaling die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan de onderdanen van de lidstaten zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is. Verzoeker kan zich derhalve niet nuttig beroepen op deze bepaling.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dient eveneens te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepaling van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van deze bepaling niet dienstig kan inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

In **een zesde onderdeel** stelt verzoeker dat hij in overeenstemming met **artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag** uitdrukkelijk wenst te worden gehoord en voert aan dat dit, niettegenstaande de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen, nooit is gebeurd.

Ongeacht de vraag of verzoeker zich rechtstreeks op artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag kan beroepen, stelt de Raad vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing reeds blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt hierbij vast dat de in de motivering van de bestreden beslissing opgenomen verklaringen van verzoeker steun vinden in het administratief dossier en dat uit het administratief dossier eveneens duidelijk blijkt dat verzoeker op 8 april 2008 is gehoord in het kader van het onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de asielprocedure van verzoeker overeenkomstig de Verordening 343/2003/EG.

Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt niet te zijn gehoord, zodat een schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag niet wordt aangetoond.

In een zevende onderdeel voert verzoeker aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bestuurshandeling ingevolge artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, de belangen van de kinderen dient in overweging te nemen en na te streven zodat de kinderen

zich volledig kunnen ontplooiën en eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden bijgebracht. Verzoeker verwijst hiervoor naar artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag. Verzoeker wordt overeenkomstig artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag opgevoed in een vrije samenleving, in de geest van begrip, vrede, verdraagzaamheid, gelijkheid van geslachten en vriendschap tussen alle volkeren, etnische, nationale en godsdienstige groepen en personen behorend tot de oorspronkelijke bevolking. Verzoeker voelt zich ingevolge de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken persoonlijk gekrenkt en afgewezen. Verzoeker voert tot slot nog de schending aan van artikel 3, tweede lid van de Verordening 343/2003/EG. Hij stelt dat de Belgische overheid niet verplicht is om de behandeling van het asiëldossier over te laten aan Nederland en dat het de Belgische overheid vrij staat om in overeenstemming met artikel 3 van het Dublinverdrag de asiëlaanvraag zelf te behandelen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, dient eveneens te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van de artikelen 3 en 29 van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kan inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Artikel 3, tweede lid van de Verordening 343/2003/EG voorziet dat een lidstaat kan beslissen om een asiëlvraag te behandelen waarvoor het in principe niet verantwoordelijk is. Uit deze bepaling vloeit geenszins een verplichting voort. Het bestuur beschikt derhalve over een beoordelingsmarge bij het nemen van zijn beslissing. In casu oordeelde de gemachtigde van minister van Migratie- en asiëbeleid dat van deze mogelijkheid geen gebruik diende gemaakt te worden daar verzoeker geen specifieke elementen aanhaalde waarom zijn asiëlaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Verzoeker verklaart dat zijn ouders en zus in India verblijven en dat de verblijfplaats van zijn broer voor hem onbekend is, waaruit verweerder afleidt dat verzoeker van geen enkel in België verblijvend familielid afhankelijk is. Verzoeker verklaart ook in goede gezondheid te verkeren. Hij stelt af en toe problemen te hebben met zijn neus maar brengt hiervan geen medische documenten bij zodat niet blijkt dat verzoeker hiervoor een behandeling behoeft die alleen in België te verkrijgen is. Uit deze elementen concludeert verweerder dat er geen concrete basis is om de asiëlaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van de artikelen 3, tweede lid of 15 van de Verordening 343/2003/EG. Deze beoordeling kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Een schending van artikel 3, tweede lid van de Verordening 343/2003/EG wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS.

rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU.